

KRYSTYNA KUHN

HRA

ÚDOLÍ

SEZONA 1

DEUS

樹林寺

KRYSTYNA KUHN

HRA

ÚDOLÍ

SEZONA 1

NAKLADATELSTVÍ DEUS

Originální vydání
Das Tal – Season 1, Band 1: Das Spiel

Přeložila Lucie Navrátilová

© 2010 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany
© Translation 2011 by Lucie Navrátilová

ISBN 978-80-87408-01-8

KAPITOLA 1

Ve výšce necelých dvou tisíc metrů byla Julia vytržena z polospánku zaskřípěním brzd. Zdálo se, že plně naložený terénní vůz před každou další zatáčkou hlasitě vzdychá. Nebylo divu. Landrover už se více než hodinu trápil zdoláváním příkrých serpentín. Už očividně nebyl zrovna nejmladší.

Poslední zhasne!

Tohle vždycky říkala maminka, když odcházeli z domu. A skutečně, Julii se zdálo, jako by někdo hned poté, co opustili Fields – bohem opuštěnou díru v Rocky Mountains – opravdu zhasnul slunce.

Julia se dívala ven zaprášeným postranním okénkem. Ze silnice, která se před nimi vinula vzhůru pohořím, bylo vidět jen malinký kousek – šedivý asfalt se vlhce třpytil pod mdlým světlem reflektorů automobilu. Vysoko nad nimi se rýsovaly siluety jehličnanů, které lemovaly silnici po obou stranách.

Julia ještě nikdy v životě neviděla tak vysoké stromy, jejich špičky čněly hrozivě do tmavé oblohy a umožňovaly jen úzký výhled na hvězdy. Byl to takový nevládný uvítací výbor, který jako by tady stál jen z jednoho jediného důvodu: Měl ochránit údolí před vetřelci.

Před vetřelci, jakými byla Julia?

Nebo jimi byli míněni dravci, kteří kroužili nad stromy, připraveni vrhnout se jeden na druhého, či snad na vůz, který rušil klid v jejich lovištích?

Reflektory auta krátce ozářily ceduli na okraji cesty.

Pozor, padající kameny!

Krátce nato se les po jejich levici stočil. Do výšky tu čněla příkrá skála a na okamžik zabránila výhledu na další pokračování silnice.

Vypadalo to, jako by jeli přímo na tuto kolmou tyčící se skalní stěnu. Landrover opsal zatáčku, než přešel most, který vedl přímo za stěnou přes kolmo padající rokli. Juliino tělo bylo zatlačeno do sedadla, zatímco vůz rachotil na nerovném podkladu, očividně jeli přes klády. Robertova hlava před ní narazila do opěrky sedadla spolujezdce, avšak Juliin bratr se neprobudil.

Zatraceně, úplně jí zdřevěněla noha, vypadalo to, jako by jí už vůbec nepatřila. Zkusmo s ní pohnula a narazila do něčeho měkkého. Obrovská černá doga u jejích nohou se na ni podívala. I v téhle tmě tušila, jak na ni pes obrací své agresivní oči. Jmenoval se Ike a tiše kňučel.

„Promiň,“ zašeptala, aby ho utišila.

Julia nebyla žádný milovník přírody. Narodila se ve velkoměstě. Ale na to teď nesmí myslet.

Teď ne.

Už nikdy.

Julia Frostová a její o rok mladší bratr Robert už byli dva dny na cestě ke Grace College, která se nacházela ve stejnojmenném údolí v Rocky Mountains. Vzali to několika oklikami, nejeli přímo do Calgary, ale nejdříve do New Yorku a následně dále do Seattlu. Teprve tady nasedli směrem na Calgary. Odtud pak pokračovali dále do Banffu a Lake Louise, do jednoho z nejznámějších míst v Rockies, kde na ně už čekal drobný vrtulník, aby je dopravil do národního parku Yoho.

Julia zavřela oči. Ještě stále měla pocit, že tohle všechno je jen sen. Možná se to hodilo do jednoho z paralelních světů, o nichž Robert neustále hovořil. Vždy nasadil ten svůj přemýšlivý výraz za kulatými obroučkami svých brýlí, které objevil někde na bleším trhu a s nimiž vypadal tak vážně, jako by se v jeho případě jednalo o nejmladšího nositele Nobelovy ceny všech dob: Robert Frost, mezinárodní specialista pro mimozemské jevy.

Uprostřed verše *I don't know where else I can go* se Juliin iPod odpo-

roučel. Jediný pohled na displej jí prozradil: Baterka je úplně vybitá.

„Roberte?“ Před sebou byla schopna rozeznat jen jeho siluetu. „Roberte, můžu si půjčit tvůj iPod?“

Žádná odpověď.

Alex, jejich řidič, se podíval napravo na sedadlo spolujezdce na Juliina spícího bratra a zašklebil se. Alex byl student senior na Grace College, které také říkal jednoduše jen Grace, a zároveň i její studijní poradce. Na Grace College, elitní koleji pro velmi nadané studenty, bylo tradicí, že studenti čtvrtého ročníku pečovali o nováčky z prváku. Na Grace byl kladen veliký důraz na soužití studentů, jak jim Alex vysvětlil hned na začátku jízdy.

Alex vyzvedl Julii a Roberta na malé přistávací ploše ve Fields s tak zářivým úsměvem na tváři na uvítanou, že se Julia cítila poprvé po mukách této dlouhé cesty zase uvolněně. A i teď, kdy vrhl krátký pobavený pohled na Roberta, působil sympaticky. Podíval se přes pravé rameno k ní dozadu a dobře naladěný na ni mrkl.

Julia opětovala jeho úsměv téměř automaticky. Byla koneckonců milé děvče. Miláček všech. Dívka, která se svou veselostí vždy postarala o harmonické soužití. Tak to také ostatně stálo i na jejím posledním vysvědčení: Svou přátelskou povahou působí vždy vyrovnaně.

„Páni, tvůj bratr spí jako dudek! Nebere ale žádné drogy, že ne?“

„Ne!“ odpověděla Julia a cítila, jak jí zamrzl úsměv na tváři. To by ještě scházelo, aby někdo Robertovi něco takového přiřkl ještě dříve, než vůbec přijeli. Pozornost bylo to poslední, co by mohli potřebovat!

„Nepanikař!“ Alexovy oči se objevily ve zpětném zrcátku. „To byl přece jen vtip! Věř mi, že vím, jak se člověk po takovéhle dlouhatánské cestě cítí! Ale ještě než jsem vyjel z koleje, postaral jsem se o to, abyste i takhle pozdě dostali teplé jídlo. Kuchyně na Grace se sice nedá srovnat s restaurací v pětihvězdičkovém hotelu, ale na koleji to vůbec není špatné. A s ranními kurzy si také budete pomaličku zvykat.“

Alexův hlas zněl upřímně starostlivě. Ano, to zcela jednoznačně.

Byl to zástupce mužského rodu plážových frajerů. A vypadal ztraceně dobře. Jeden z týpků, kteří byli pravděpodobně počati na pláži a kteří se již narodili se surfovacím prknem v podpaží.

Julia si prohlížela dokonale vyžehlený límeček jeho světle modré košile. Minimálně by se hodil spíše na Floridu než do tohoto ušmudlaného rozvrzaného Landrovera. A pravděpodobně také přitahoval dívky jako magnet.

Znovu strčila nohou do dogy, která se uvelebila u jejích chodidel. Výhružně zavrčela.

„No tak, Iku, tak se hned tak nedurdi,“ řekl Alex. A dodal: „Neboj se, je to jeden ze psů, kteří pořád vyhrožují, ale když jde do tuhého, stáhnou ocas. V klidovém stavu nepředstavuje žádné nebezpečí, ale ani v případě ohrožení není bohužel žádnou pomocí.“

„To je tvůj pes?“

„Ike? Ne! Patří vlastně profesorovi Brandonovi, docentu filozofie na koleji. Ale v zásadě patří Ike každému, kdo ho má rád.“

„Já ho rád mám!“ Robert si hlasitě zívá, protáhl se a podíval se z okna. „To tady pořád ještě nejsme?“

Ne, očividně byli ještě opravdu daleko, než aby se dalo hovořit o tom, že se přibližují.

Příkré skalní stěny už se objevovaly pouze za nimi. Místo toho se kolem nich jako obrovská živá bytost rozprostřel les. Silnice stále ještě vedla příkrě vzhůru – Julia toto stoupání cítila a na okamžik jí hlavou proběhla myšlenka, co by se stalo, kdyby vzdychající motor tady uprostřed neznáma vypověděl službu.

Nezačínají takhle hororové filmy?

Julia cítila, jak jí vstávají chlupy na rukou. No tak! Nesmíš si hned nadělat do kalhot! Kolikrát jsi už sama jela v noci metrem? A to bylo stokrát nebezpečnější. Tady to je přeci jen les!

Ale přece – najednou se jí ztěžka dýchalo. Možná to bylo tím, že jehličnany byly stále více u sebe. Nebyla mezi nimi vidět už ani jediná mezera.

A, páni! Jeli už tolik hodin pořád nahoru do kopce. Někdy snad už musejí dosáhnout konce!

Juliiny nehty se bořily do jejích jemných dlaní, když je svírala v pěst. Jistě, věděla o opuštěnosti koleje – to byl koneckonců vlastní důvod, proč se pro ni rozhodli. Ale co znamenala tato odloučenost ve skutečnosti – to netušila ani v nejmenším a takto osamocené si to nepředstavovala ani ve svých nejhroších nočních můrách.

„Na začátku je v člověku malá dušička, když se jede takovou dobu jenom lesem, že?“ zeptal se Alex. Očividně tušil, co se asi teď právě honí Julii hlavou. „Ale člověk si na to zvykne. Grace je opravdu skvělá – něco úplně jiného než obvyklé školy. Věděli jste, že je to nejvyšší položená kolej v celé Kanadě i Severní Americe?“ Proužek jeho polodlouhých světle blond vlasů mu spadl šikmo přes pravé oko. „A bych vás trochu uklidnil – už se blížíme k úžině, a potom už jen sjedeme dolů do údolí.“

„Jak jsme vysoko?“ Robert byl milovník čísl. Bez přesných dat nebyl schopen duševně přezít.

„Necelých 2500 metrů. Pohoří se jmenuje White Escape, ale rozhodně to není žádná výzva k útěku.“ Alexův smích byl nakažlivý. Robert přikývl, zatímco Julia se opět dívala z okna.

White Escape.

No bezva!

„No teda! Tak to je tu lyžování skoro povinnost, že?“ obrátil se Robert na Alexe.

„Povinnost? Ne! Lyžování je v těchto horách...“ Alex zavrtěl hlavou a jeho obličej dostal zádumčivý výraz. Nebo si to Julia jen namlouvala? „Kromě toho teď přichází teprve léto. To chodí většina lidí spíše plavat. Kolej má obrovský plavecký komplex. Naše mužstvo je extrémně úspěšné.“

„A co jezero?“

Alex obrátil hlavu. „V Lake Mirror je plavání dovoleno pouze na jednom jediném místě. Říkám vám rovnou, že to množství varov-

ných cedulí nestojí na břehu pouze jako okrasa. Jezero ví, proč tam jsou. Takže když uvidíte na nějaké ceduli *Pozor, životu nebezpečno*, tak se držte raději dál!“

„O Julii nemusíš mít strach. Ta se potápí jako mistryně světa. Už vyhrála celou řadu medailí, viď, Julie?“ vysvětloval Robert hrdě.

Julia neodpověděla.

Alex uznale hvízdal a podíval se na Roberta. „A jak jsi na tom ty?“

„Já jsem na vodu alergický.“

„Aha. Tak to máš něco společného s Ikem.“

„Jak se vlastně dostaneme do města?“ přerušila rozhovor Julia. Nechtěla v žádném případě, aby Robert prozradil ještě něco více. Někdy nepromluvil ani slůvko a pak zase někdy mluvil nepřetržitě, jako by měl nějakou nenapravitelnou poruchu řečového centra.

„Většina studentů tady nemá auto. Cesta je prostě příliš dlouhá a náročná. Ale jednou týdně jezdí do města autobus, když budeš mít chuť na civilizaci. Ačkoliv – Fields jste přece už viděli!“

„Civilizace?“ odpověděla Julia a zašklebila se. „Ten zapadákov mi připadal, jako by tam pořád ještě žili původní obyvatelé.“

„Nedělej si starosti, když budeš něco potřebovat, a je jedno co, v kampusu je supermarket, dvě kavárny a kino. Kromě toho si můžeš přes internet objednat, co hrdlo ráčí. Člověk ani vůbec nemusí údolí opouštět. Tady nahoře se dá docela dobře přežít.“

Ještě před několika týdny by Julia na takovéto oznámení reagovala hysterickým záchvatem. Se stoprocentní jistotou by na místě vyskočila z auta a nejkratší cestou by pádila pryč odsud.

Ale teď?

Teď už je všechno jinak. Nemá smysl si nic nalhávat. V její situaci se zdála být kolej skutečně tou nejlepší volbou. Pokud se dá tedy vůbec o nějaké volbě hovořit.

Alex zapnul dálková světla. Bílé světlo se začalo vznášet nad silnicí jako mlha obsahující nějaké fosforeskující částičky. Hvězdný prach nebo třpyt komety? No jo, Alex měl svým způsobem také pravdu,

když řekl: „Ta krajina je prostě úžasná, že? Říkám vám, že jakmile se tu jednou ocitnete, už nebudete chtít nikdy odejít. Budete na těchto horách závislí!“ Vůz zpomalil. „Tak, lidičky, jsme v úžině. Teď už to nebude trvat dlouho.“

Julia si vlastně představovala, že z tohoto vrcholu bude vidět až dolů do údolí. Avšak tento nejvyšší bod silnice se téměř v ničem nelišil od cesty, kterou až doposud jeli. I tady stály smrky nalepené těsně na sobě a znemožňovaly jakýkoliv výhled. Pouze další ošlehaná cedule ukazovala, že dosáhli vrcholu: *White Escape, 2413 metrů*. A pod ním ještě údaj *7916 stop*.

Již o několik vteřin později začala silnice vést citelně směrem dolů. Alex přidal plyn a na Juliin vkus se řítit až příliš rychle dolů úzkými zatáčkami po silnici. Až dosud byl asfalt ne úplně mokrá, ale nyní stříkala voda v silných proudech a občas klopýtal vůz i přes kameny. A ten pes na špinavé podlaze auta odporně smrděl.

„Paní Hillová, vedoucí prvního ročníku, mi vlastně vůbec neřekla, proč přijíždíte teprve teď,“ zaslechla Julia opět Alexův hlas. „Semestr začal už před týdnem.“

„Robert byl dlouho nemocný a směl letět teprve až teď,“ zamumlala Julia.

„A co mu bylo?“

„Zápál plic.“ Ta lež z ní vyšla zcela automaticky. A aby odvedla od Roberta pozornost, zeptala se: „Všichni ostatní už tady jsou?“

„No jasně. Váš ročník je jediný, který ještě není kompletní. Ty bydlíš se třemi dalšími děvčaty, s Deborah Wilderovou, Katie Westovou a Rose Gardnerovou v apartmánu 213.“

Jména, která jí nic neříkala. Lidé, které Julia nechtěla znát.

„A co já?“ chtěl vědět Robert.

„Apartmán 113. O poschodí níž. Spolu s Davidem Freemanem, Benjaminem Foxem a Christopherem Bishopem. Poschodí se dělí podle pohlaví.“ Alex se zasmál. „Na každé patro připadá jeden pečovatel senior. Za druhé patro je zodpovědná Isabel Hillová a já jsem

převzal patro první. Pokud budete mít problémy, obraťte se zkrátka na mě nebo na Isabel. Máme spolu kancelář a úzce spolupracujeme.“

Pečovatel? Podle způsobu, jakým to říkal, to znělo spíše na dozorce nebo na kontrolora, hnalo se Julii hlavou.

Zavřela oči a vyvolala si v paměti písničku, kterou baterie jejího iPodu tak necitelně přerušila.

I know it's over od Emilie Autumn.

Tohle nebyla písnička, která by se hodila zrovna k miláčkovci všech.

Následujících deset minut zavládlo v Landroveru mlčení.

Když budete mít problémy, obraťte se prostě na mě!

Julia by se skoro potrhala smíchy, kdyby všechno nebylo tak příšerné.

Problémy?

Tohle slovo se na popis její situace nehodilo. Problém je slovo, které člověk použije, když zmešká autobus, když se mu na obličej rozmnoží uhry nebo když třeba neměl krytou šekovou knížku. Ne, Julia neměla žádné problémy. Byla ztělesněním katastrofy. Katastrofy, která nikdy neskončí – stejně jako cesta tam venku, tak to alespoň vypadalo.

Alex řídil vůz jednou rukou a stále ještě nesnížil rychlost. Ale Julia byla příliš vyčerpaná na to, aby něco poznamenala.

Její pohled sledoval pronikavé světlo reflektoru, který ozařoval, jak se zdálo, stále týž úsek cesty: černé stromy ozářené na několik vteřin, které jako by vzplály, když na ně reflektor zamířil. Jeden byl kopií druhého.

Silnice.

Budoucnost.

Chřestýš, který vyděsí člověka, když si těmito svými podivnými neočekávanými pohyby razí svou cestu. A nikdo nemá ani tušení, jakým nepředvídatelným směrem se vydá přístě.

Najednou se povídání Julie Robertsové o paralelním univerzu nezdálo už vůbec tak absurdní.

„Dávej na něho pozor!“ připomínala jí několikrát maminka. „Dávej na svého bratra pozor. Není stvořen pro tento svět. Je jiný.“

A co já, zeptala by se nejraději Julia, co bude se mnou? Cožpak jsem nějaký Superman? Spiderwoman? Lara Croft?

„Co myslíš, Julie?“ pošeptal jí Robert. „Jak dlouho už jsme na cestě?“

„Nemám tušení.“

„Čas je relativní... Jsme na cestě už snad čtyřicet osm hodin, ale připadá mi, jako by se čas zastavil.“

„Roberte, jsem unavená. Nemám chuť přemýšlet právě teď o fenoménu času.“

„Víš, co si myslím,“ slyšela ho říkat, „jenom – jsou okamžiky, kdy člověk vůbec nevnímá čas, protože se nic nemění – nebo naopak všechno! Podle čeho se pak ale má člověk orientovat, když čas a prostor...“

Julia zavřela oči a pokusila se jeho hlas vymazat. Věděla, že když Robert začne s jednou ze svých vědeckých přednášek, tak mu prostě nestačí. A v tomto okamžiku jí k tomu chyběla i jakákoliv tížádost – nechtěla nic jiného než přijet, lehnout si do postele a doufat, že budoucnost jen tak projde kolem ní.

Doga u jejích nohou zavrčela.

„Ticho, Iku!“ slyšela zamumlat Roberta. „Jsi hodný pejsek. Myslí, že budeme kamarádi.“

Vůz zpomalil. Julia otevřela oči. V těch několika málo vteřinách, kdy se snažil nevnímat svět kolem sebe, se změnil. Jako by někdo Julii přenesl na nějaké jiné jeviště, jako by ji někdo dopravil na jiné místo.

Hustý les zůstal za nimi a silnice před nimi byla najednou širší. Na-levo i napravo stály svítilny a jejich oranžově zbarvené světlo ukazovalo cestu nocí. A pak Julia ucítila, jak se jí rozčilením začaly potit dlaně. Alex mířil přímo k jednomu obrovskému zářícímu prostranství.

I přes temnotu se dalo jezero nejen tušit, ale Julia ho i zřetelně viděla – skoro jako by samo od sebe zářilo. Jako by se pod vodní hladinou třpytil bezpočet světel. A jí připadalo, jako by se jezero rozprostíralo nekonečně do údolí – jako by neznalo hranic, tak to alespoň Julia vnímala. Nedaly se rozpoznat ani protilehlé hory, ani břeh, který přece jen někde v dálce musel jezero obepínat.

A pak – vlevo na konci ulice – to bylo: budova koleje, vzdálena podle odhadu ještě asi čtvrt míle. Byla jasně osvětlena.

Julia si ji představovala modernější. Místo toho přijeli k obrovskému komplexu budov, který se spoustou svých komínů, s bezpočtem balkonů, oken a postranních křídel působil, jako by měl ve své historii za sebou několik přestaveb. Ještě k tomu nepůsobil nijak vábivě, jak Julia po dlouhé cestě doufala, nýbrž daleko spíše odpudivě, pokud ne přímo nepřátelsky. Jako cizí těleso v tomto údolí, které sem nepatří. Ano, Julii to skoro připadalo, jako by černá lesknoucí se plocha Lake Mirror před touto budovou kamsi ustupovala.

Alex sešlápl brzdu a vůz zpomalil. Julia zvedla hlavu. Reflektory právě ozařovaly červenobílou pruhovanou závoru. Jako by se tu jednalo o jakési státní hranice, pomyslela si Julia a přemýšlela, kam si jen dala pas. S touto odpudivou fotkou zločince, který měl pouze místo vězeňského čísla jméno Julia Frostová.

Kola vozu zaskřípala.

„Moment,“ řekl Alex, stáhl okénko, vyklonil se ven a řekl do neviditelného mikrofonu:

„Alex Cooper. Můžete zvednout závoru?“

O několik vteřin později se závora neslyšně zvedla a Alex se rozjel. Otevřeným okénkem vozu začal pronikat syrový noční vzduch, tak mrazivý, že si Julia pomyslela: Stejně dobře bych mohla strčit hlavu do mrazáku. To nemůže to zatracené okno zase zavřít? Ale ještě než si mohla postěžovat, vynořila se cedule. Zelený zdobený nápis na bílém podkladě, který byl osvětlován bezpočtem žároveček, jako by byly teď uprostřed léta Vánoce.

Welcome in Grace Valley

Tak to přece jen dokázali. Čas se nezastavil.

„Tak a jste tady!“ řekl Alex a krátce se ohlédl.

Ne, pomyslela si Julia, jsme pryč! Už navždy!

„Pozor!“ vykřikl Robert. „Támhle někdo stojí!“

Alexův pohled vystřelil vpřed, pneumatiky se vzpříčily a vůz se skokem zastavil.

Doga vylétla do výšky a položila si tlapy Julii do klína.

Robertovi se třásl hlas. „Co to bylo?“

„Bože, tys mě vyděsil!“ Alex se podíval rozzlobeně na Roberta.

„Promiň, ale támhle na okraji cesty! Tam něco bylo! Málem jsi to srazil. Myslím, že to byl člověk!“

Julia se vytřeštěně dívala z okna. Další svítlna nebyla vzdálena ani sto metrů, takže prostor kolem nich osvětlovalo pouze světlo reflektorů, napravo stromy, nalevo pole vedoucí ke koleji, které bylo porostlé houštím. Všude ležely větší a menší kusy skal nebo kameny, ale jinak nebylo vidět nikoho.

I Alex se rozhlížel, ale pak jen zavrtěl hlavou.

„Zmýlil ses,“ řekl a znovu uvedl Landrover do pohybu. „Tyhle kameny se dají v noci snadno zaměnit s nějakým zvířetem nebo s člověkem.“

„Já jsem se ale nespletl,“ odpověděl Robert s jistotou. „Tam někdo byl.“ Julia zaslechla v jeho hlase tu zarputilost, která pro něj byla typická. Pokud už byl její bratr o něčem přesvědčen, tak ho nic a nikdo nemohlo od jeho přesvědčení zlomit. S tím už měla zkušenost.

Byl to důvod, proč se ohlédla?

Zadní světla zanechávala na temné, úzké cestě červené body. Alex zpomalil tempo. Brzdová světla se krátce rozsvítila, a ... támhle!

Uprostřed cesty něco stálo a dívalo se to za vozem.

Člověk? Ne – to bylo něco jiného, menšího, nižšího...

Že by zvíře?

Ne! Robert měl pravdu!

Byl to skutečně člověk! Na vteřinu rozeznala Julia ruku, která jim mávala. Ruka, která patřila někomu, kdo seděl na vozíku.

Hlasy Alexe a Roberta zmizely. Byly přehlušeny hlasitým krákáním. Julia ptáky slyšela, ale neviděla. Ale už jen z jejich křiku tušila, že létají nad jejich hlavami. Na okamžik byli hlasitější, avšak najednou krákání zesláblo.

Ptáci prchali z údolí.

Něco nebo někdo je vyděsil.

A Julia by nejraději odletěla s nimi.

KAPITOLA 2

A jako A jedeme od začátku

Vzduch na pokoji byl strašně zatuchlý. Robertovi se těžce dýchalo. Cesta od úžiny už nebyla nijak dlouhá – Grace leželo stále ještě ve výšce více než dva tisíce metrů. Na začátku května musely být v této výšce mrazivé noci, místo toho se ale potil. Ale Robert věděl, že to není venkovní teplotou.

Jeho myšlenky se ubíraly jinou cestou. Utíkaly před hlasitou ozvěnou vzpomínek. Věděl to, nemohl to ale nijak změnit. Bylo to stále horší. Myšlenky kroužily bolavým bludištěm jeho mozku. Všechno je to jen biologie, pomyslel si. Chemie, synapse.

Ale proč je pak tedy nebyl schopen ovládat?

Co se změnilo?

A nebyl schopen udržet ani tuto otázku. Místo toho ho přepadl zase jeden z oněch bleskových náhledů, které ho k smrti děsily. Byl schopen vidět skrze věci a za nimi vnímal jiný svět, který byl možná neškodný, možná v sobě ale také skrýval nebezpečí.

Robert se cítil už jen při pouhém pohledu na komplex kolejí nesnesitelně poražený.

Nesnesitelně, protože tento svůj pocit nemohl nikomu sdělit a protože nebylo nikoho, kdo by ho utěšil, nikoho, kdo by mu věřil.

Díval se oknem svého malého pokoje na cizí krajinu. Před černou oblohou, jejíž temnota jako by mezitím ještě zesílila pod září měsíce, se na jihovýchodě vztýčila silueta nejvyššího vrcholku.

Ta hora se jmenuje *Ghost*. Zeptal se Alexe.

Zvláštní jméno a ještě ke všemu se k ní opravdu hodilo.

Ghost se skládal ze tří souvisejících vrcholků, z nichž prostřední

převyšoval pravý i levý o několik stovek metrů. Řetězec hor se tyčil nad údolím jako šedivý šál a nad hladinou jezera Lake Mirror.

Robert stiskl oči za skly brýlí. Prostřední vrcholek vypadal skutečně jako obličej nějakého strašidla. Tmavé linie napravo i nalevo působily jako dvě oční dírký ve světlé strašidelné tváři. A vedlejší hory se v temnotě podobaly dvěma pažím, které jako by chtěly obejmout jezero.

Přestaň s tím, řekl Robert sám sobě a marně se pokoušel zklidnit svůj dech. Naslouchal vodě, která šplouchala na opevnění na břehu. Jezero bylo tak blízko, že bylo slyšet i přes zavřené okno. A čím déle Robert naslouchal, tím více mu připadalo, jako by voda mumlala nějaká slova.

To byl samozřejmě nesmysl.

Naprostá blbost, hloupost a výmysl.

Avšak děsivý pocit se v něm stupňoval. Stále častěji se začala objevovat nějaká podivná předtucha, potichu a ještě byla sotva vnímatelná. Byla prchavá jako lehounký závan větru, který províval mezerou v okenním rámu a kvůli kterému i v tomto zatuchlém vzduchu mrzl.

Jako vždy se Robertova předtucha týkala něčeho, co ho iritovalo. V tomto případě to byla architektura Grace.

Na první pohled se u této historické hlavní budovy koleje jednalo o obrovskou stavbu podobnou nějakému zámku, který se skládal z mocného prostředního komplexu a ze dvou postranních křídel. Za zády hlavní budovy stály moderní stavby, sportovní centrum, supermarket a bungalovy pro sbor učitelů a pro starší studenty. Ty však byly začleněny do kopcovité krajiny tak šikovně, že nebyly vůbec nápadné.

To, co Roberta skutečně zajímalo, byla fasáda hlavní budovy. Na první pohled působila hravě a nejprve Roberta zmátl bezpočet balkonů, vikýřů, arkádových oblouků a oken s příčkami.

Ale první dojem klamal.

A tento klam spočíval v číslech. Zatímco jindy Roberta čísla uklidňovala, teď tomu bylo naopak.

2, 4, 8, 12, 16.

Ta čísla mu naháněla strach.

2, 4, 8, 12, 16.

Dvě postranní křídla pokaždé se čtyřmi patry a osmi balkony. Každé z postranních křídel bylo lemováno vždy dvěma schodišti, tedy dohromady čtyřmi. Hlavní budova opět sestávala z jedné obrovské prosklené střední části, která v sobě ukrývala vstupní halu a menzu. Napravo a nalevo od nich se rozprostíralo vždy šestnáct oken a zcela nahoře na střeše dvanáct vikýřů.

Čtyři studenti v každém apartmánu postranního křídla. Na každé patro připadalo osm apartmánů, čtyři směrem vpřed, čtyři směrem vzad. To dělá celkem třicet dva studentů na patro. Tedy sto dvacet osm studentů na jedno postranní křídlo, dohromady pak dvě stě padesát šest. K tomu se připočítá ještě sto dvacet dva studentů seniorů, kteří byli všichni až na pečovatele ubytováni v prostornějších a modernějších zadních budovách kampusu. Tak dělá výpočet přesně tři sta sedmdesát osm studentů. Tedy přesně počet, který si Robert přečetl v prospektu koleje.

Jasně, tento systém čísel byl jednoduchý, až primitivní.

Ale stavitel si musel tuto architekturu až zatraceně dobře promyslet.

Nebo – že by si to všechno jen nalhával? Architektura, dokonce celý svět spočívá koneckonců na číslech a matematických principech.

Že by tedy všechno byla jen náhoda?

Ale to nebylo přesně to, co ho iritovalo a co v něm vyvolávalo tento stísněný pocit. Ne, byl to onen systém, který rozpoznal. Každý byt, každý pokoj obsahoval tentýž čtvercový půdorys. A tyto čtverce se řadily jeden za druhý jako buňky v nějakém vězení. Přehledné, srovnané a vždy dobře kontrolovatelné.

A ještě něco: Budova koleje a Ghost stály zrcadlově proti sobě. Gra-

ce se tyčil nad západním břehem, hora čněla nad východním břehem. A pokud se Robert nemýlí, tak... ne, to ne. Není možné, aby sled čísel mezi bočními vrcholky a hlavním vrcholkem Ghostu byl identický se sledem hlavní budovy a jejích postranních křídel.

Roberta opět zamrazilo. Střelhbitě se otočil od okna. Cítil, jak se k němu blíží panika. Cítil ji, jako by padal do bezedné temnoty.

KAPITOLA 3

Jakmile Isabel Hillová, dohlížející seniorská studentka druhého patra v severním křídle, otevřela dveře do malého pokoje, zažila Julia šok. Zatímco byla během jízdy jen unavená a vystresovaná, cítila nyní zřetelně, jak ji zcela a s konečnou platností ovládla hluboká sklíčenost a pravděpodobně ji už nikdy neopustí.

Bylo už pozdě, téměř půl jedenácté, a ačkoliv jim to Alex nabízel, vzdali se Julia i Robert možnosti ještě něco sníst.

Chodby a haly severního křídla, u jehož postranního křídla zaparkoval Alex Rovera, byly při jejich příjezdu poměrně prázdné – na cestě k Alexově kanceláři v prvním poschodí potkali jen několik málo studentů, kteří si je zvědavě prohlíželi. Julia dobře viděla, jak jim hlavami vířily otázky. Kdo jsou ti dva noví studenti? A proč přicházejí teprve teď? Uprostřed noci a ještě ke všemu týden po začátku semestru? A proč mají tolik zavazadel?

Na druhou stranu byla Julia příliš vyčerpaná na to, aby se kolem sebe ohlížela. Jediné, co vnímala, byly nekonečné chodby, jen spoře osvětlené, s bohatými ošoupanými koberci, jejichž původní vzor se už ani nedal rozpoznat, a které schovávaly parkety vyhlazené nohami spousty studentů.

Vonělo to tu tak nějak zvláště. Jako by se špína zažírala desítky let do dřeva na zdech a na podlaze a člověk se jen marně snažil odstranit ji i těmi nejlepšími čisticími prostředky. Věčný boj člověka se zarputilostí špíny a bláta. Její maminka ho téměř vždycky vyhrála. Není divu. Byla fanouškem čistoty a patřila k ženám, které s sebou místo deodorantu nosily v kabelce hadřík.

„Tak, co tomu tady říkáš? Útulné, že?“ Isabel byla vysoká a štíhlá

blondýna s jedním z těch krátkovlasých účesů, které působí vždy roz-
cuchaně, který ale byl ve skutečnosti vymodelován extrémně drahým
stříhem a který měl pravděpodobně za sebou půlhodinovou ranní
stylingovou akci. Na její chůzi Julia poznala, že je sportovkyně, takže
asi patřila ke studentům, kteří chodí v teniskách i spát, před snídaní si
jdou zaběhat a místo toho, aby žili, dodržují přesný tréninkový plán.
Dříve se jim Julia s Kristiánem vždycky posmívali: Lidé, kteří chodí
běhat, utíkají životu.

Dříve.

Nastal čas, kdy toto slovo s konečnou platností vymazala ze svého
slovníku. Stejně jako jméno Kristián.

„Společnou koupelnu najdeš támhle naproti. Toalety jsou separát-
ní,“ vysvětlovala Isabel, „A támhle šikmo naproti, těmi skleněnými
dveřmi se dostaneš do jídelny, kde si můžeš vyzvednout veškerá jídla
v menze.“ Podívala se na Julii. „Copak je? Mám ti ještě krátce před-
stavit tvé spolubydlící?“

Julia zavrtěla hlavou. „Raději až ráno,“ vysoukala ze sebe. „Jsem
docela hotová. Byli jsme dlouho na cestě.“

Isabel přikývla a položila jeden z Juliiných kufrů na židli k psacímu
stolu. „Jasně, rozumím. Ostatně, máš štěstí. Váš apartmán se nachází
na rohu hlavního křídla, takže máte ještě výhled na jezero. A máš
vlastní přístup k balkonu. Ten ostatně směřuje na sever, takže když je
pořádná bouřka, klapají okenice ještě hlasitěji a v zimě kreslí na sklo
květy mráz.“

Julia povinně přistoupila ke skleněným dveřím, za nimiž se daly
rozeznat obrysy jezera a mocné kulisy hor ve sporém osvětlení vněj-
ších lamp.

„Ano, to je opravdu skvělé!“ kývla Julia a přinutila se k úsměvu.
Usmívala se, i když jí Isabel podávala její ložní prádlo a svazek ručníků,
když jí ukazovala skříň a když na stůl pokládala orientační plánek.
Smála se ještě i tehdy, když jí tato starší studentka předávala domovní
řád se slovy: „Pravidla jsou na Grace proto, aby se dodržovala.“

Opravdu, Julia měla strach, že jí koutky úst zamrznou v půlce cesty a že bude muset po celý život nosit tenhle škleb na obličej.

Ale vzpamatovala se a poděkovala. Ale jakmile Isabel opustila pokoj, hodila sebou na postel, jejíž matrace sahala skoro až na zem a zírala do prázdna.

Tenhle pokoj byl maličký. A nevkusný. Prostě strašný! Pokud jí bylo známo, vznikla tato budova na přelomu minulého století. V sedmdesátých letech byla přestavěna na kolej. A zdálo se, že od té doby se toho na ní moc nezměnilo, alespoň tedy ne tady na postranních křídlech apartmánů.

Julia se děsila umělých řezeb na stropě pokoje a byla přesvědčena, že klapot okenic vyvolá chronický tinnitus, červivé dřevěné obložení dušnost a podlaha s kobercem neurodermitidu. A ještě tenhle nábytek. Přímo ze sedmdesátých let, ale ani stopa po nějakém skvělém retu. Jediné, co se jí líbilo, bylo hnědé křeslo přímo před dveřmi na balkon.

Ale jinak! Dřevěná židle. Psací stůl, který asi těžko udrží stohy knih. A jestli bude jídlo v kantýně stejné jako vybavení tohoto pokoje, tak tu asi pravděpodobně zemře hladu.

Jen bůh a architekt interiéru věděli, jaké jedy byly použity při stavbě této budovy, aby byly tyto materiály uchovány na věčné časy. A maminka – maminka by ji na jejím místě vzala s sebou domů a poslala by ji na podrobné homeopatické vyšetření.

Maminka.

Julia se cítila být součástí nějaké noční můry plné utrpení, v níž čas běží pozpátku. Bylo to bláznivé, skutečně svým vnitřním okem viděla, jak se pohybují ručičky hodinek.

Jen špatným směrem.

Julia zkrátka nemohla na tu děsivou hádku zapomenout. Tatínek křičel, maminka se pokoušela vše urovnat.

„Nemůžeš ji přece spoutat,“ řekla. Jako vždy, když byla rozčilená, objevil se její anglický přízvuk ještě zřetelněji. Juliina maminka pocházela z Bristolu.

„Poutat ji také nemusím, protože pořád ještě doufám, že jsem jí předal tolik rozumu, aby jí zabránil stýkat se s lidmi, kteří nejsou hodni ani špíny na jejích botách. Podívej se na ni. Tohle je naše dcera. Jak vypadá. Je to vůbec ještě moje dcera?“

A Julia se otočila, práskla za sebou dveřmi jako v nějakém hollywoodském filmu, utekla do svého pokoje a později se vykradla z domu, aby se setkala s Kristiánem. Stručně řečeno, udělala to, co by měli udělat všichni mladí jejího věku: Prosadila si svou. Vymezila svým rodičům jasné hranice, které nehodlala měnit.

Teď už věděla, že to byla chyba! Zatraceně – o kolik jednodušší by bylo, kdyby člověk mohl vidět neštěstí, které se k němu blíží.

Bolesti hlavy.

Proklaté bolesti hlavy.

Julia se posadila, šátrala ve tmě po novém mobilu a zmáčkla nějakou klávesu. Displej ukázal 01:23 hodin.

Nedokázala se ani svléct, ležela na nepohodlné posteli a nemohla prostě usnout. Ale co také čekala? Už několik týdnů nespí, spíše jen upadne do krátkodobého bezvědomí, ze kterého se vyděšeně celá zpocená probere. Jak ji jen mohlo napadnout, že se to změní, jakmile dorazí na kolej?

Chvilí zírala na strop pokoje, na který házelo vnější osvětlení, které nořilo budovu koleje do difúzního světla, podivné postavy.

Možná by si měla vybalit kufry.

Nebo snad vstát, aby podala slíbené zprávy o tom, jak dojeli?

Zprávy o životě.

Spojení, které mělo pro ni i pro Roberta odnedávna zvláštní význam. Jak je asi jejímu bratrovi?

Může spát?

Julia měla opět před očima jeho zoufalý výraz obličejce, když jim Alex předal klíče. Robert by šel nejradyji do pokoje s ní, aby se schoulil na její podložce u postele. Jen aby nemusel spát sám. Neřekl ale nic, protože Alex – unavený a vyčerpaný po dlouhé jízdě autem – jim

už téměř ani nevěnoval pozornost. Nebo se snad pořád ještě zlobil na Roberta, protože v autě málem způsobil nehodu? Na druhou stranu – Robert měl pravdu, na té ulici opravdu někdo byl. Ale ani jeden z nich Alexe na postavu na vozičku neupozornili – Julia sama nevěděla proč.

Zvedla hlavu a dívala se škvírou balkonových dveří ven. Vypadalo to, jako by se noc sbratřila s napjatým tichem. Měla pocit, jako by přes ni někdo přehodil černý šátek, který ji přikryje, ale nehřeje. Který umlčí všechny zvuky až na táhlý zvuk venku na chodbě, který v ní probudil vzpomínky.

Zamrazilo ji.

Odněkud táhlo.

A opět tenhle zvuk. Provrtával se jí do podvědomí, usadil se pevně v jejím sluchu, a pronikal rozhodně a nepřetržitě svou cestou směrem k mozku.

Začala naslouchat. Byly to kroky?

Soustředila se. Nejdříve škrábání, pak ale kroky.

Byl snad někdo v jejím pokoji?

Ano.

Teď to zřetelně cítila. Někdo šel směrem k její posteli. Někdo si ji prohlížel. Někdo hlasitě dýchal.

Během následujícího okamžiku našla Julia vypínač a světlo lampičky na nočním stolku se rozzářilo. Nebyla schopna nic rozeznat, ale slyšela tiché hihňání.

„Ó, tak ty jsi vzhůru!“

Opět tohle chichotání a pak: „Srdečně vítěj v údolí!“

Bleděmodré oči zíraly na Julii následujících dvacet vteřin bez jediného mrknutí.

To, co Julia cítila, nebyl ani tak strach jako spíš totální iritace. Vnímalala každičkou drobnost, jako by se její mozek pokoušel jednotlivé elementy obrazu, který viděla před sebou, k něčemu připojit.

Světlé, tak nějak vodnaté oči, letní pihy, úzký krk. Oranžové prouž-